Bundan tam üç yıl önce İbrahim Yalçın'ı yitirdiğimizden 22 gün sonra, onun köylüsü, yoldaşı, Mamak zindan direnişçisi, Gezi kalkışması militanı, Taksim Platformu üyesi Halil Güven yoldaşı da 5 Mayıs 2016 tarihinde kaybettik. Halil de birçok yoldaşı gibi 12 Eylül zindanlarından geçti. 12 Eylül zindanları birer ölüm evleriydi. Bu Zindanlarda İşkence, zulüm, aşağılama, teslimiyet ve direniş hepsi bir aradaydı.

Halil Güven yoldaş zulme, barbarlığa, işkenceye karşı direnen, bedeli ne olursa olsun direniş yaşamdır diyenlerdendi. Mamak demek teslimiyete, ihanete karşı direniş demekti ve Halil bu direniş mücadelesinin en önündeydi.

Faşist cuntanın tabiriyle ‘’adam edilemeyen, uslanmayan, iflah olmaz bir terörist!’’ti O.

Halil Güven yoldaş, Mamak Zindan direnişinin sembollerinden biri olarak bilinir ve tanınır. O 1979'dan 1984 yılına kadar çeşitli cezaevlerinde yaşadıktan sonra özgür kalır. Ancak birçok devrimcinin yaptığı gibi köşesine çekilmeyi kabul etmez ve mücadeleye kaldığı yerden devam eder.

Tüm toplumsal eylemlerde Halil'i görmek mümkündü. 1 Mayıs 2013'de Taksim alanına çıkmak isterken polis güçleri tarafından yakın mesafeden göğsünden gaz fişeği ile vurulmuştur. Ardından Gezi Parkı eylemlerine katılmış, Haziran ayında parkın dağıtılmasını takiben tekrar parka girmek isteyen Taksim Dayanışması platformu ile birlikte gözaltına alınmış ve 3 gün tutulduktan sonra serbest bırakılmıştır. Halil 7 Haziran seçimlerinde HDP ÜMRANİYE ilçesinde faaliyet göstermiş, hastalığına yakalanana kadar, yani Kasım 2015 yılına kadar tüm toplumsal eylemlerde en ön saflarda mücadele edip dik duruşunu yaşamın tüm alanında sergilemiştir. 10 Kasım 2015'den sonra çağımızın vebası dediğimiz kanser illetiyle 6 ay kadar bir süre mücadele etmiş, fakat 5 Mayıs 2016 tarihinde hastalığa yenik düşmüştür.

Bugün yoldaşları ve ailesi onu aramızdan fiziken ayrılışının ikinci yılında mezarının başında anıyorlar. Bizler oralara gidemesek de, yüreğimiz onlarla, Halil yoldaş ise hep yüreklerimizde.

O ölmeden kısa süre önce kendisini şöyle tanımlıyor: ***“20’li yaşlarda tanıştım cezaevleriyle. Selimiye, Sağmalcılar, Hastal ve Mamak cehenneminde kaldım uzun yıllar. Mamak cehennemini anlatan ‘’Zaman zindan içinde’’ kitabım Tüstav yayınlarında çıktı. Mamak cehennemin diğer adıydı. O cehenneme ilk girdiğim andan itibaren kabullenemedim hiç bir yaptırımı. Teslim alamadı faşist cellatlar beni. İki buçuk yıl boyunca her gün bana ölümleri yaşattılar ama asla önlerinde diz çöktüremediler bana. Çoğu kez onlarda şaşırıyordu bu direnme azmine. Cezaevinde görev yapan gardiyanlarla yıllar sonra karşılaştığımda yaşadığıma şaşırdılar.”***

Halil yoldaş döneminin en genç devrimcilerinden biriydi. 1977 yılında daha 18 yaşında iken üniversite okumak için geldiği İstanbul’da hemşerisi, köylüsü İbrahim Yalçın ve bir başka Mamak direnişçisi olan Haydar Yılmaz’la aynı evlerde kalmaya başlar ve Acilci olur.

Halil Lise döneminde devrimci mücadeleyle tanışmış, o dönem devrimcilerin demokratik halk dernekleri ve devrimci öğretmenler derneğine gidip gelerek mücadeleye ilk adımlarını atmıştır. Okulda sürekli devrimcilerin oluşturduğu platformlarda seminer çalışmalarına katılarak siyasi mücadelesini sürdürmüştür. Liseyi bitirdiği yıl girmiş olduğu üniversite sınavında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi’ni kazanmıştır. 1977 yılında İstanbul’a gelerek üniversiteye kaydını yaptırmıştır. O dönemde İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi’nin faşistlerin elinde olmasından dolayı öğrenimine ara verip devrimci mücadeleye işçi sınıfı içerisinde devam etmiştir.

İstanbul Pfizer İlaç Fabrikası’nda çalışmaya başlamış, hem işçi sınıfı içerisinde hem de dışarıda mücadelesini sürdürmüştür. 1978 yılı sonlarına kadar fabrikada çalışmış ve burada mücadeleye devam etmiştir. Daha sonraları 1979’da Acilciler-HDÖ ayrılığından Acilciler saflarında yer almış, Acilci yoldaşlarıyla devrimci mücadeleye devam etmiştir. 1979 yılının Aralık ayındaki operasyonda yakalanmıştır. Halil, yakalandıktan sonra 146/1’den idam cezasıyla yargılanmıştır. Halil, İstanbul’da Sağmalcılar, Hastal, Selimiye Cezaevleri’nde yatmıştır.

Daha sonra 1980’li yıllarda davanın, Ankara-Kayseri davalarıyla birleştirilmesinden dolayı Mamak Cezaevi’ne gönderilmiştir. Mamak Cezaevi’nde yargılanmaya devam edilmiştir, dava sonucunda 146/3’den örgüt üyeliği suçundan 5 yıl ceza alıp, kalan süresini Mamak Cezaevi’nde geçirmiştir. Halil, Mamak Cezaevi’ne gidişiyle birlikte cezaevi kurallarına uymayıp, almış olduğu cezanın büyük bölümünü hücrelerde ve ölüm tabutluklarında geçirmiş ve 12 Eylül faşizminin Mamak Cezaevi’ndeki uygulamalarını kabullenmeyerek cezaevinde de dik duruşunu sürdürmüştür. Mamak’daki açlık grevlerine öncülük ederek mücadelesini içeride de devam

ettirmiştir.

24 Temmuz 1986 yılında Erzincan'da tanıştığı Güler Göksu ile evlenmiştir. 1988'de eşi ve çocuğuyla birlikte İstanbul'a gelerek burada yaşamaya başlamıştır.

Kardeşi İbrahim'le birlikte bir iş kurarak, son anına kadar yaşamlarını idame ettirmişlerdir. İstanbul'da da devrimci mücadele içerisinde aktif bir şekilde yer alarak devam etmiştir. Özgürlük Dayanışma Partisi'nin kuruluş çalışmalarına katılmış, daha sonra Özgürlük Dayanışma Partisi'nin Üsküdar ilçe yönetiminde bulunmuştur. Faaliyetlerini bir süre orada devam ettirmiştir 2005'den sonra parti üyeliğinden ayrılarak mücadelesine farklı platformlarda devam etmiştir.

12 Eylül paşalarının devrimcilerin iradesini teslim alma, rehabilite etme amaçlı işkenceleri Halil yoldaşa diz çöktüremedi. O Mamak cehenneminde baş eğmeyen örnek bir devrimci duruş sergiledi.

O her devrimci gibi dik durdu, dik yaşadı ve dik gitti. O Mamak zindan direnişinin bir elin parmaklarını geçmeyen yiğit devrimcilerinin en önünde yürüdü. Ve az sayıda yoldaşı ile birlikte 12 Eylül işkencecilerini kahreden bir destan yazdı. Çelik iradesi ile işkencecileri dize getirdi. Adeta onları teslim aldı.

Kendisini anlatırken bakın neler söylüyor; ***"Her zaman önceliğim insanlık değerlerinin içselleştirilmesi, toplumda bir farkındalık yaratmanın mücadelesiydi. Bu önceliğin ardında sağlığa verdiğim önem gelirdi. Spor yapmak, sağlıklı beslenmek, düzenli uyumak ve tabi ki sürekli okumak olmazsa olmazlarımdandı.***

Ta çocukluğumdan beri çok ilkeli ve direngen bir yapım vardı. Haksızlık karşısında boyun eğmek, benim için ölümden beter bir duyguydu! Zorbaya boyun eğmek, kötülüğün hegemonyasını kabullenmek demekti. Bu benim için kabullenemezdi.

Kendimi bildim bileli hiç kimse hakkında hiç bir kötülük düşünmedim. Kaybetme pahasına da olsa her zaman ilkeli duruştan yana oldum. Yüreğimdeki sevgiyi hep besleyip büyüttüm. İçimdeki çocuğu hep diri tuttum. Yüzümdeki çizgilerin sertliğine,

bakışlarımdaki keskinliğe aldanmayın! O keskinlik ve sertlik bu kahrolasıca düzene karşı verdiğim mücadelenin yüzümde yarattığı bir yansımadan ibaret. Sıradan insanlar yüzümdeki bu ifadeyi anlayamazlar. Bu ifadeyi zıt kutupta yer alan iki insan tipi kavrıyordu. Bu tiplerden birincisi düşman kutupta yer alan ve sistemden beslenen faşist ruhlular, ikincisi ise hayatın özünü kavrayan felsefi derinliğe sahip kişilerdi. Bu derinliğe ulaşmış insanlar, bu sert görünüşün ardındaki hayat çizgisini görüyorlardı; bu sertliğin faşizme karşı duruşun ilkeli ifadesi olduğunu biliyorlardı."

Ancak Halil yoldaş da tüm diğer yiğit devrimciler gibi sağlığına dikkat etmesine karşın adeta bir mahpus ve sürgün hastalığı haline gelen kansere karşı girdiği savaşı kazanamadı. Yoldaşları, eşi, çocukları ve kardeşleri hep birlikte onu yıldızlara uğurladılar, sonsuzluğa gönderdiler. Benim gibi bir çok yoldaşı Halil Güven'i gıyabında tanımasına rağmen onun yoldaş sıcaklığını hep yanı başlarında hissettiler. Hastalığı döneminde birkaç defa kardeşi İbrahim'i aradım, kemoterapinin etkisinde olan Halil ile bir türlü konuşamadım ama yurt dışındaki yoldaşlarının selamlarını İbrahim yoldaşımız vasıtasıyla illettim.

Halil yoldaş sadece söylem ile devrimcilik yapılamayacağını bilenlerdendi. O sözün eyleme dönüştüğü andan sonra bir anlam taşıyacağına inanırdı. Bu görüşlerini ise şöyle dile getiriyordu***; "Oysa bu isteğin gerçekleşmesi sözle değil, bir arının peteğini örerken gösterdiği sabırla, özenle, hayatı ilmek ilmek örmekle mümkündür. İstek ve söz hiçbir şey , aslolan yapmaktır. Çünkü teori hep gri, yaşam ise yeşildir. İnandırıcılığınız ve sahiciliğiniz sözünüzle, isteğinizle değil, yaşama verdikleriniz ve sunduğunuz katkılarla ortaya çıkar. Ne yazık ki sol, bu konuda hep sınıfta kalıyor. Örneğin; eleştirdiği, arkaik bulduğu aile kurumunun alternatifi olacak veya aileyi de içine katabilecek yeni insan ilişkisine doğru bir türlü yelken açamıyor. Sözün ve sloganın her şeyi çözeceğini sanıyor! Biz '' solcular'' insan olarak dahi birbirimizi tanımıyor ya da tanımak istemiyoruz bile !"***

Biz ardında kalan yoldaşları ömrümüzün son anına kadar İbrahim Yalçın ve Halil Güven'in ve tümümüzün devrim idealinin gerçekleşmesi için çaba göstereceğimize söz veriyoruz. Halil yoldaşın, özgür, demokratik, eşitlikçi, tüm halkların, tüm inançların kardeşçe bir arada yaşadığı, paylaşımcı adil bir Türkiye özlemini gerçekleştirene kadar, sınıfsız, sömürüsüz bir dünya kurulana kadar mücadelemiz aralıksız sürecek, devrim bayrağımız elden ele taşınacaktır.

Halil yoldaşın mücadele, kararlılık ve direniş bayrağı artık yoldaşlarının ellerindedir. O bayrak emperyalist kapitalist diktatörlüklerin burçlarına dikilene dek bu kavga sürecek, bizi zamansız terk eden yoldaşlarımızın idealleri bir bir gerçekleştirilecektir.

Türkiye devrim mücadelesinde en büyük bedelleri 68-78 kuşakları verdi ve vermeye de devam ediyor. Dün faili meçhullerde, işkencelerde yoldaşlarımızı kaybediyorduk. Bugün ise Hapishanelerin, sürgünlerin, aldatılmışlıkların, ihanetlerin bedelini ölümcül hastalıklarla ödüyoruz.

Onu kaybedişimizin ikinci yıl dönümünde bir kez daha anısı önünde eğilirken, kavgası kavgamızdır, davası davamızdır diyoruz. Yoldaşları olarak yaşadığımız sürece Halil yoldaşın insanlığın kurtuluşu için can bedeli yürüttüğü mücadelesini sahiplenecek ve daha ileri götürmek için elimizden geleni yapacağız.

Devrim kavgasında yitirdiklerimizin hepsi bizimdir. Halil Güven yaşayacak ve idealleri yaşatılacaktır.